

MOC

Moc je individuální schopnost, se kterou každý člověk zachází jinak. Někdo **moc** nepoužívá a nechává se ovlivňovat ostatními lidmi. Někdo ji používá, ale se zdravým úmyslem a někdo si se svou **mocí** zahrává a manipuluje ostatní lidi. Bohužel v tomto světě je a vždy bylo lepší mít moc a manipulovat ostatními. Zacházet s ní se člověk učí celý život. Ale platí pravidlo, s velkou mocí přichází i velká zodpovědnost. Představte si třeba ředitele nějaké velké společnosti . Kdyby takový člověk neměl **moc** a neuměl manipulovat s lidmi, tak by moc dlouho ředitelem nebyl. Určitou **moc** mají naši rodiče, někteří učitelé, a dokonce i obyčejný člověk. Člověk vůdčí osobnosti má obvykle také **moc** nad ostatními, protože prosazení své moci a názoru není pro ně nějak těžké.

KOMUNISMUS

Je politická ideologie, která požaduje společné vlastnictví a odmítá třídní rozdíly mezi lidmi. Komunisté jsou lidé, kteří uznávají tento režim. Dále se tak označuje uspořádání společnosti, jež komunisté prosazují, a někdy i komunistický režim, tedy politický režim států ovládaných komunistickými stranami. Jako významná politická síla se objevila v první polovině 19. století. Ale idea komunismu se rodila dávno před tím, než se jí chopily marxistické levicové strany. Ideál rovnostářské a kolektivistické společnosti se dá vystopovat již do antiky. Nejvlivnějšími teoretiky komunismu se stali Karl Marx a Friedrich Engels, kteří také stáli u zrodu prvních komunistických organizací a přidali komunismu revoluční charakter: soukromé vlastnictví mohou vykořisťování zrušit jen násilím. Jako první získali komunisté moc v Rusku v listopadu 1917 po tzv. Velké říjnové socialistické revoluci. Pod vedením Vladimíra Iljiče Lenina došlo v Rusku k násilnému ozbrojenému převratu. Tato událost zásadně poznamenala vývoj ve 20. století a měla za následek rozšíření komunismu do značné části světa. Po druhé světové válce se komunismus prosadil i v mnoha jiných zemích včetně Československa, kde komunisté vládli od února 1948 do listopadu 1989. Teorie komunismu, kterou vypracovali Karl Marx a Friedrich Engels ve 40. až 90. letech 19. století, se již za života svých autorů stala naprosto převládající podobou levicového myšlení a s výjimkou USA jí zůstala až do 60. let 20. století.

http://www.zsbuttulova.cz/assets/files/vystupy/dejiny_1948-68/skripta.pdf

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Komunismus>

Klement Gottwald

(1896-1953)

Komunistický prezident Klement Gottwald patří z řady důvodu mezi ty sporné postavy naší novodobé historie, jež se nakonec – s odstupem času dočkaly zatracení. V únoru 1948 se po svrnutí oslabeného demokratického režimu stal prvním komunistickým prezidentem a následoval komunistický teror spjat především s vykonstruovanými procesy.

Pro mnohé osoby postižené právě Gottwaldovým terorem se tento muž jeví jako bezohledný diktátor, který nechal tisíce lidí zbavovat majetku a další tisíce nechal odsoudit k šibenici. Pokud to bylo jeho vinou či ne, se už asi nedozvíme. Ale je tady historický fakt, že se právě tento prezident a předseda KSČ nechtěl nebo nedokázal ubránit. Gottwald totiž trpěl panickým strachem právě ze sovětského diktátora Stalina a od určité doby se obával i o svůj vlastní život.

Po jeho zvolení prezidentem v roce 1948 se stal nejmocnějším členem vlády v Československu a zdálo se, že tu není nikdo, kdo by s jeho postavením mohl jakkoli manipulovat. Opak byl pravdou a krátce po zvolení ho Stalin donutil dělat politiku právě podle Moskvy. Díky tomu se u nás poúnorový režim hnedka proměnil na bolševickou diktaturu.

Vedle Klementa Gottwalda v tomto teroru figuroval i generální tajemník KSČ Rudolf Slánský. Stál totiž za prvními procesy s generálem Heliodorem Píkou a Miladou Horákovou. Následně byl rozpoután teror i proti obyvatelstvu, nejčastěji proti těm, kteří nesouhlasili s tehdejší politikou. Mnoho z obětí bylo odsuzováno k popravám, doživotním trestům či dokonce k věznění v pracovních táborech.

S osobou Klementa Gottwalda je spojeno i spousty projevů. Vedle nejznámějšího projevu začínajícího větou „Právě se vracím z hradu od prezidenta republiky.“ je tu ale i spousta projevů, které až tak známé nejsou. Gottwald totiž řečnil často a hodně a podle dochovaných záznamů to byly i stovky minut nahraných na kovových matricích. Ovšem málo lidí ho považuje za opravdu dobrého řečníka. Svými projevy totiž nedokázal tolik zaujmout a sliboval hory doly. Ve svých projevech rád používal lidové metafory jako ze záškodníka pšenka nekvete nebo žádný strom neroste do nebe. Často si také protiřečil. Například v projevu z roku 1946 hovoří libě o Edwardu Beneši jako o prezidentovi národa, o šest let později ho nazývá jako zrádce národa.

Málokdy se ale mluví o jeho neřestech a nemocích. Gottwald totiž velmi rád pil alkohol a užíval si sexuální nevázanost. V roce 1945 u něj lékaři ve 48 letech objevili syfilis, odmítal se ale léčit. V této době měl za sebou už dva infarkty a mimo jiné měl kvůli velkému holdování alkoholu i poškozené játra. Gottwaldův internista si během jeho léčby všiml i aneurysmatu na srdeční aortě. Na jednoho člověka je to až moc velké poškození zdraví a jeho životní styl přispěl právě i k jeho smrti v březnu 1953.

Česká komunistická delegace v čele s Klementem Gottwaldem se chystala v březnu 1953 na pohřeb Josifa Stalina. Jeho zdravotní stav byl ale natolik vážný, a proto mu doktoři nedoporučovali letět do Moskvy letadlem. Jeho tehdejší doktor Jindřich Karpíšek mu doporučil, aby jel vlakem, Gottwald to ale velmi razantně zamítl. Kvůli špatnému počasí na pohřbu prezident prochladl a natekly mu nohy. Po pohřbu byl hospitalizován v moskevské nemocnici a doktoři navrhovali jeho další léčení. On ho ale odmítl, a proto mu aspoň lékaři znovu navrhovali, aby jel domu vlakem. Znova to odmítl, a proto dostal aspoň větší dávku léků a díky tomu většinu cesty domů prospal. Kvůli velkému tlaku ve vzduchu nejspíše prasklo jeho aneurysma na srdeční aortě a již při vystupování z letadla bylo vidět, že prezident není ve své kůži. O dva dni později v jedenáct hodin dopoledne umírá.

17. března se pak konal státní pohřeb a přesně v jednu hodinu odpoledne se celá země zastavila a na pět minut se rozezněly sirény. V Letenských sadech se na prezidentovu počest konala vojenská přehlídka. Po dlouhém průvodu po Praze bylo těla z Václavského náměstí převezeno do Národního památníku na Vítkově a uloženo do mramorového sarkofágu. Později bylo rozhodnuto, že se prezident bude balzamovat, " aby budoucím pokolením byla zachována tvář prezidenta. "

Zdroje

LIŠKA, Vladimír. *Prezidenti*. Praha: XYZ, 2018. ISBN 978-80-7597-180-7.

https://www.irozhlas.cz/veda-technologie/historie/prezident-klement-gottwald-komunismus-1948-vitezny-unor-projev-sliby-opilost_1802241945_pla

<http://komunismus.eu/klement-gotwald/>

<https://www.panovnici.cz/klement-gottwald#cv>

<https://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/nemoc-a-smrt-klementa-gottwalda>

<https://dotyk.denik.cz/publicistika/pred-65-lety-zemrel-gottwald-jeho-pohreb-se-stal-symbolem-velikasstvi-komunismu.html>

<https://www.google.cz/url?sa=i&rct=j&q=&esrc=s&source=images&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKewjclJjcwLHgAhUDJFAKHfwCBB8QiRx6BAgBEAU&url=https%3A%2F%2Fwww.vlada.cz%2Fcz%2Fclen>

[ove-vlady%2Fhistorie-minulych-vlad%2Fprehled-vlad-cr%2F1945-1960-csr%2Fklement-gottwald-2%2Fklement-gottwald-45776%2F&psig=AOvVaw1v5pP38liYR2gM-24gle6_&ust=1549899741620135](https://www.google.cz/url?sa=i&rct=j&q=&esrc=s&source=images&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwiY_66PwbHgAhUFa1AKHSQaD8sQjRx6BAgBEAU&url=https%3A%2F%2Fwww.lidovky.cz%2Fdomov%2Flegendy-a-myty-z-gottwaldova-mauzolea.A130307_170434_In_domov_hm&psig=AOvVaw1v5pP38liYR2gM-24gle6_&ust=1549899741620135)

https://www.google.cz/url?sa=i&rct=j&q=&esrc=s&source=images&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwiY_66PwbHgAhUFa1AKHSQaD8sQjRx6BAgBEAU&url=https%3A%2F%2Fwww.lidovky.cz%2Fdomov%2Flegendy-a-myty-z-gottwaldova-mauzolea.A130307_170434_In_domov_hm&psig=AOvVaw3U8EJq_4ECBrHRTYfxMDME&ust=1549899874065595

ANTONÍN ZÁPOTOCKÝ

(5. prezident Československé republiky)

Narozen: 19. prosince 1884 v Zákolanech

Úmrtí: 13. listopadu 1957 v Praze

Manželka: Marie Zápotocká (sňatek: 1910–1957)

Děti: Marie (1911–1954) a Jiřina (1912–1957)

Antonín Zápotocký byl československý komunistický politik, odborový předák a později premiér Československa, který se stal druhým československým komunistickým prezidentem po Klementu Gottwaldovi a pátým od vzniku samostatného Československa a také byl synem Ladislava Zápotockého, známého českého dělnického novináře a funkcionáře.

Po vzniku samostatného Československa se Zápotocký stal jedním ze zakladatelů levicové frakce v sociální demokracii a organizátorem dělnických rad. Roku 1920 se zařadil mezi hlavní organizátory generální stávkou na Kladensku a spoluúčastnil se pokusu o levicový puč. Za tuto svoji činnost byl pak devět měsíců vězněn. Po propuštění vstoupil Zápotocký do Komunistické strany Československa, v níž pak ve dvacátých letech patřil ke Šmeralově frakci a v letech 1922-1925 byl dokonce generálním tajemníkem strany.

Ve třicátých letech byl představitelem komunistických Rudých odborů a organizátorem mostecké stávkou v roce 1932.

Krátce po okupaci Československa nacistickým Německem se Antonín Zápotocký pokoušel uniknout do Sovětského svazu za ostatními komunistickými pohlaváry – útěk se ale nezdařil a v dubnu roku 1939 byl Zápotocký zatčen při pokusu o ilegální přechod hranic do Polska. Až do února roku 1940 byl vězněn na Pankráci. Poté bylaž do konce války vězněn v koncentračním táboře Sachsenhausen-Oranienburg.

Po návratu z koncentračního tábora se stal v roce 1945 předsedou Ústřední rady odborů, členem předsednictva Ústředního výboru KSČ a poslancem Národního shromáždění.

Prezident republiky

Dne 21. března 1953 byl Národním shromážděním zvolen prezidentem republiky.

Jako prezident Československa se snažil změnit poměry, které v padesátých letech v Československu panují, jsou známy jeho projevy, např. při otevírání Klíčavské přehrady, kdy mluví proti násilné kolektivizaci venkova. Jeho snahy ale naráží na odpor stranického aparátu v čele s prvním tajemníkem strany A. Novotným. Zápotocký proto záhy na své snažení rezignuje.

13. listopadu roku 1957 pak Antonín Zápotocký umírá v Praze na infarkt. Na jeho místo nastoupí A. Novotný.

Zajímavost: rád se setkával s dělníky a zemědělci, ale jeho umělecké ambice ho zároveň přitahovaly k inteligenci a hlavně k spisovatelům, ostatně se sám považoval za jednoho z nich.

ANTONÍN ZÁPOTOCKÝ

(muž z lidu)

LITERATURA

1. **Rozbřesk** (1960), o zrodu sociální demokracie
2. **Rudá záře nad Kladnem** (1953), děj se odehrává na sklonku roku 1917
3. **Vstanou noví bojovníci**(1949), počátky „dělnického hnutí“ na Kladně
4. **Barunka**(1960), vyprávění pro děti o starých časech a životě chudého lidu

5. **Bouřlivý rok 1905**(1953), vliv revolučních událostí na život prostých lidí na Žižkově

Antonín Zápotocký hrál jen v jednom dokumentu – **Týden mezi přáteli**(1957) v režii Zdeňka Kopáče, krátce předtím než zemřel v roce 1957.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Anton%C3%ADn_Z%C3%A1potock%C3%BD

<https://www.panovnici.cz/antonin-zapotocky#cv>

<https://www.databazeknih.cz/zivotopis/antonin-zapotocky-8304>

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11687481655-rudi-prezidenti/217562266510002-muz-z-lidu-antonin-zapotocky/>

Antonín Novotný

10. 12. 1904-28. 1. 1975

Byl to československý politik a funkcionář Komunistické strany ČSR

Za 2. Světové války se podílel na ilegální činnosti KSČ

V roce 1941-1945 byl vězněn v nacistickém koncentračním táboře Mauthausenu

Pocházel z chudé rodiny, vyučil se strojním zámečníkem a poté pracoval jako zámečník

Roku 1921 vstoupil do KSČ, kde prošel celou řadou funkcí, jako například: tajemník KV KSČ, dělník ve vysočanské Včele, vedoucí tajemník a člen předsednictva

Prezidentem se stal 19. 11. 1957 a byl šestým československým prezidentem v letech 1957-1968

Měl nálepku politika, který neměl rád Slováky, nevěřil jim a při návštěvách Bratislavy údajně přespával na Moravě

Za jeho vlády docházelo k uvolnění a částečné rehabilitaci některých nespravedlivě odsouzených v 50. letech

5.7.7. 1960 na celostátní konferenci KSČ Novotný v hlavním projevu konstatoval „vítězství socialismu“ v ČSR, což byl nesmysl, ale 11.7. Národní shromáždění schválilo novou ústavu tzv. Socialistickou

Československá republika byla změněna na Československou socialistickou republiku ČSSR i s novým státním znakem

V období „Pražského jara“ musel Antonín Novotný pod tlakem veřejnosti v březnu abdikovat z funkce prezidenta republiky

V květnu 1968 byl dokonce odvolán ze všech funkcí a bylo mu pozastaveno členství v KSČ, které mu bylo vráceno v období normalizace roku 1971 tajným usnesením ÚV KSČ, ale vrátit se zpět do politického života nemohl a snad ani nechtěl

ZDROJE: https://cs.wikipedia.org/wiki/Anton%C3%ADn_Novotn%C3%BD

https://www.irozhlas.cz/veda-technologie/historie/antonin-novotny-historie-serial_1801221604_miz

<https://www.panovnici.cz/antonin-novotny>

http://www.totalita.cz/vysvetlivky/o_novotnya.php

https://www.google.com/search?q=anton%C3%ADn+novotn%C3%BD&client=firefox-b-ab&source=Inms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKewjA9vqx4b3gAhXKD5oKHebmAZgQ_AUIDigB&biw=1525&bih=730&dpr=0.9#imgrc=GvYCEvO5PnXUKM:

Ludvík Svoboda

Ludvík Svoboda (25. listopadu 1895 Hrozatín – 20. září 1979 Praha) byl československý generál a politik. Během druhé světové války vedl 1. československý armádní sbor na východní frontě. Po osvobození Československa byl v letech 1945 až 1950 ministrem národní obrany. Po dlouhých letech v ústraní byl v roce 1968 zvolen prezidentem Československé socialistické republiky. Jeho druhé funkční období jako hlava státu bylo ze zdravotních důvodů předčasně ukončeno v roce 1975 na základě pro tento účel přijaté na základě pro tento účel přijatého ústavního zákona.

Svoboda pochází z rolnické rodiny. Vystudoval vyšší zemědělskou školu. Těsně před okupací Československa v roce 1938 zastával Ludvík Svoboda funkci velitele pěšího pluku. Po okupaci působil chvíli v odbojové organizaci Obrana národa a v červnu 1939 emigroval do Polska. Tam byl velitelem vznikající československé jednotce a v září 1939 se dostal i se svými vojáky do sovětského zajetí. Ruská NKVD jej považovala za špióna a odsoudila ho na smrt. Svobodu zachránilo to, že už před válkou spolupracoval se sovětskou rozvědkou. Až přímý pokyn z Kremlu ho zachránil před popravou.

Svoboda prošel několika významnými bitvami, ve kterých se proslavil (u Sokolova a u Dukly). To mu pomohlo také k tomu, že se po válce stal ministrem národní obrany a tuto pozici zastával až do roku 1950.

V době politických procesů byl začátkem listopadu 1952 zatčen s odůvodněním, že připravoval vojenský převrat. Toto obvinění bylo konstruováno v souvislosti s obviněním širšího kruhu velitelských kádrů armády. Na zásah z Moskvy, díky dobrozdáním jeho válečných velitelů z Moskvy, bylo obvinění L. Svobody staženo. V době nemilosti L. Svoboda pomáhal organizovat hospodářství JZD v rodném Hrozatíně.

V roce 1968 (30. 3.) byl zvolen prezidentem ČSSR. Nebyl členem politických orgánů KSČ, svou aktivitu zaměřil na podporu demokratizace společnosti a na co nejširší kontakty s veřejností. Podpořil důsledné provádění rehabilitací nezákonně postižených občanů, zejména důstojníků čs. armády.

Po invazi vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR 21. 8. 1968, odmítl tuto vojenskou akci morálně i politicky, kategoricky odmítl návrh řešit politickou situaci vytvořením nové vlády jako legalizaci daného stavu. Požádal o jednání s politickými aktéry invaze vojsk v Moskvě za podmínky osvobození Sověty zadržených politiků a s jejich účastí, v souladu s jejich funkcemi, na jednání. Nechtěl dopustit, aby situace vyvrcholila, ať již úmyslně nebo živelně, v násilný konflikt a v krveprolití.

V následném období tzv. normalizace měl již malý prostor pro ovlivňování politického dění. V období upevňování vedoucí úlohy KSČ ve státě a ideologizace života došlo k rozladění jeho vztahů s G. Husákem. Dokonce nebylo dovoleno znovu publikovat I. díl jeho paměti "Cestami života" ani vydání jejich 2. dílu.

Svémi zahraničními kontakty a cestami se snažil přispívat k obnovování zahraničních styků na nejvyšší úrovni s celou řadou zemí. I v oblasti ekonomické inicioval a dal podporu projektům, které považoval za stěžejní impuls pro československou ekonomiku (stavba metra, rozvoj bytové výstavby a odvětví, které s ní souvisely). Slováky a zejména na východním Slovensku byl vnímán jako jim blízký člověk. Byl za důsledné řešení česko-slovenských vztahů federativním uspořádáním republiky, které 28. října 1968 podepsal v Bratislavě. V roce 1973 byl znovu zvolen do funkce prezidenta. Brzy ho však postihla dlouhodobá vleklá choroba. Gustav Husák nechtěl Svobodovu abdikaci schválit. Zdůvodňoval, že není jasné, kdo by mohl být jeho nástupcem, a že společnost není na změnu prezidenta připravena a přijala by ji s nedůvěrou. Prezidentské funkční období bylo předčasně ukončeno až na základě pro tento účel přijatého ústavního zákona č. 50/1975 Sb. v roce 1975.

Ludvík Svoboda zemřel 20. 9. 1979. Jeho manželka, Irena ho následovala za deset měsíců 17. 7. 1980. Jeho pohřeb se stal velkou spontánní manifestací sympatií občanů Československa k jeho osobě.

Zdroje: <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2426641-ludvik-svoboda-hrdina-z-vychodni-fronty-jehoz-o-prezidentsky-post-pripravila-az>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Ludv%C3%ADk_Svoboda

<http://ireferaty.cz/100/540/Svoboda-Ludvik>

<https://plus.rozhlas.cz/ludvik-svoboda-general-ktery-bojoval-prezident-ktery-vyjednaval-7633992>

<https://www.hrad.cz/cs/prezident-cr/prezidenti-v-minulosti/ludvik-svoboda>

<https://www.google.cz/search?q=ludv%C3%ADk+svoboda&hl=cs&tbm=isch&tbs=rimg:CQU U3EY 1NyfWljiPh28QgAtYCprUHYqfvlf 1jI2iH86lp1TQELbf0dBprfS5wf8-1D6pFLjLrHVnUmQdD9oGuG8w7SoSCc-HbxCAC1gKEZWvHHSaBg5TKhIJmtQdip-8h 18RXpK3OwxkVw0qEgmMjaMfzqWnVBHCuXPg6VTT3SoSCdAQtt 1R0GmtEQ4rr1VkkTn KhIJ9LnB 1z78PqkR4PoMwjNy5LMqEgkUuMusdWdSZBGckNn5PojL0ioSCROP2ga4bzDtETk38>

[OQAKD1C&tbo=u&sa=X&ved=2ahUKewjb4cOP5rDgAhVI2qQKHZjOCdUQ9C96BAgBEBg&biw=1163&bih=510&dpr=1.65#imgrc=z4dvEIALWAp5IM:](https://www.google.cz/search?hl=cs&ved=2ahUKewjb4cOP5rDgAhVI2qQKHZjOCdUQ9C96BAgBEBg&biw=1163&bih=510&dpr=1.65#imgrc=z4dvEIALWAp5IM:)

https://www.google.cz/search?hl=cs&tbm=isch&source=hp&biw=1163&bih=554&ei=eZfXPmiBIHALAak9qeoBA&q=ludv%C3%ADk+svoboda&oq=ludvik+svo&gs_l=img.1.0.0.1723.6450..8881...0.0..0.104.658.9j1....3..0....1..gws-wiz-img.....0..0i10i30j0i30j0i8i30.3fufuNuTjHw#imgrc=BRTcRj83J9bAsM:

https://www.google.cz/search?hl=cs&tbm=isch&source=hp&biw=1163&bih=554&ei=eZfXPmiBIHALAak9qeoBA&q=ludv%C3%ADk+svoboda&oq=ludvik+svo&gs_l=img.1.0.0.1723.6450..8881...0.0..0.104.658.9j1....3..0....1..gws-wiz-img.....0..0i10i30j0i30j0i8i30.3fufuNuTjHw#imgrc=RXbcokziRiSSEM:

https://www.google.cz/search?hl=cs&tbm=isch&source=hp&biw=1163&bih=554&ei=eZfXPmiBIHALAak9qeoBA&q=ludv%C3%ADk+svoboda&oq=ludvik+svo&gs_l=img.1.0.0.1723.6450..8881...0.0..0.104.658.9j1....3..0....1..gws-wiz-img.....0..0i10i30j0i30j0i8i30.3fufuNuTjHw#imgrc=aLEO6SnBlcrbUM:

https://www.google.cz/search?hl=cs&biw=1163&bih=510&tbm=isch&sa=1&ei=IOhfXNX4PI6trgTmyITADw&q=ludv%C3%ADk+svoboda+a+manzelka&oq=ludv%C3%ADk+svoboda+a+manzelka&gs_l=img.3...27411.33159..33453...0.0..0.98.828.14....2..0....1..gws-wiz-img.....0j0i67j0i30j0i5i30.9UPde0BUAFE#imgrc=Nrpa0CkUzcGJvM:

https://www.google.cz/search?hl=cs&biw=1163&bih=510&tbm=isch&sa=1&ei=DdfXLepJlJQrgS0l6jIDA&q=ludv%C3%ADk+svoboda+hrob&oq=ludv%C3%ADk+svoboda+&gs_l=img.1.1.0l2j0i30j0i5i30.87411.87411..90065...0.0..0.59.59.1....1..0....1..gws-wiz-img.7H0eUx1EdSI#imgdii=j6ADAK19oUNhnM:&imgrc=jc0HTvzDa70c_M:

Gustáv Husák

* 10. 1. 1913 Bratislava-Dúbravka

+ 18. 11. 1991 Bratislava

Od mládí se angažoval v levicovém hnutí. Již v šestnácti letech vstoupil do Komunistického svazu mládeže a roku 1933, ještě jako student bratislavské právnické fakulty, do KSČ. Svým vzděláním, obratností v získávání politických přátel i schopností reagovat na aktuální politické otázky se výrazně odlišoval od většiny komunistických funkcionářů.

Za 2. světové války se stal odpůrcem klerofašistické Slovenské republiky a členem hnutí odporu, které vyústilo ve Slovenské národní povstání. Byl místopředsedou povstalecké Slovenské národní rady, pověřencem vnitra a místopředsedou Komunistické strany Slovenska.

Po Únoru 1948, kdy už k řízení veřejných záležitostí postačovali úředníci a policie, nebylo třeba schopných a inteligentních politiků. Tyto vlastnosti se staly nejenom nežádoucí, ale pro Gottwaldovu stranu přímo nebezpečné.

Na jaře roku byl obviněn z buržoazního nacionalismu a odvolán z funkce předsedy Sboru pověřenců. V únoru 1951 byl zatčen a v dubnu 1954, ve vykonstruovaném soudním procesu s tzv. buržoazními nacionalisty, odsouzen na doživotí. Stal se jednou z mnoha obětí systému, který sám budoval. Celá padesátá léta tak Husák strávil ve vězení, propuštěn byl až v roce 1960.

V 60. letech se stal Husák jednou z hlavních osobností reformního proudu. Za tzv. pražského jara vystupoval jako věrný stoupenec A. Dubčeka, a v dubnu 1968 se stal místopředsedou vlády.

Na prahu normalizace do něj řada lidí právě kvůli jeho minulosti vkládala nemalé realistické naděje. Husák však vědomě sehrál hlavní roli ve strategii pacifikace, která spočívala v tom, že program dělnicko-rolnické vlády provede někdo z reformátorů tak, aby jej veřejnost lépe přijala. Hnaly ho patrně především osobní ambice a touha po moci za každou cenu.

Na moskevských jednáních v srpnu 1968 poznal Brežněv, že Husák by se mohl stát politikem, který zachrání ztracenou reputaci SSSR a zajistí splnění cíle agrese do Československa. V dubnu 1969 se Husák dostal do čela KSČ. Dne 29. května 1975 se tento bývalý bojovník za rozdělení nejvyšší stranické a státní funkce stal - se sovětským souhlasem - prezidentem republiky.

Podřizoval se všemu absurdnímu, co si přála Moskva. V zájmu uchování moci zradil mnoho přátel a spojil se s lidmi, o jejichž kvalitách nemohl mít nejmenší iluze.

Po odstranění prezidenta Ludvíka Svobody z funkce a tzv. volbách nového prezidenta v roce 1975 se Gustáv Husák stal na příštích čtrnáct let prezidentem Československé socialistické republiky.

Za Husákova vedení došlo počátkem sedmdesátých let k normalizaci ve všech oblastech politiky, kultury a hospodářství. Během ní byly provedeny rozsáhlé personální čistky ve všech odvětvích společenského a hospodářského života. Místo dosavadních odborníků nastoupili do státních a hospodářských funkcí často bezcharakterní kariéristé, což vedlo k celkovému úpadku většinové společnosti.

Většina obyvatelstva již nebyla ochotna cokoliv udělat pro ideály, ke kterým se československá společnost hlásila koncem šedesátých let. Lidé, kteří se snažili proti režimu umírněně protestovat, se dostávali do izolace od většinové společnosti, která jejich úsilí často chápala jen jako zbytečnou provokaci. Naprostá většina obyvatelstva se víceméně „dobrovolně“ zúčastňovala naprosto nesvobodných a zmanipulovaných voleb. Lidé byli ochotní v rámci zachování svého dosavadního postavení podepsat prakticky jakékoliv prohlášení odsuzující či podporující cokoliv, a to výhradně podle vůle vládnoucí KSČ.

Po listopadových událostech roku 1989 Husák abdikoval z funkce prezidenta republiky. V listopadových dnech byl jedním z tehdejších československých politiků, kteří odmítli situaci řešit násilím, a přispěl tak ke klidnému průběhu převratu.

Prezident Gustáv Husák zemřel v listopadu 1991, dva roky po pádu komunismu v Československu.

http://www.totalita.cz/vysvetlivky/o_husakg.php

<https://www.panovnici.cz/gustav-husak>

<https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/11687481655-rudi-prezidenti>

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11687481655-rudi-prezidenti/>

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/10116288585-archiv-ct24/213411058210004/>

<https://www.reflex.cz/clanek/historie/85303/deset-muzu-z-hradu-gustav-husak-burzoazni-nacionalista-a-symbol-normalizace-v-ceskoslovensku.html>

https://www.google.cz/search?q=gustav+hus%C3%A1k&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjug_Cgzb7gAhVCaFAKHR7gBEgQ_AUIDigB&cshid=1550263575407579&biw=1440&bih=740#imgrc=ozDzwJFMsFZw6M:

https://www.google.cz/search?q=gustav+hus%C3%A1k&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjug_Cgzb7gAhVCaFAKHR7gBEgQ_AUIDigB&cshid=1550263575407579&biw=1440&bih=740#imgrc=YdnkDYapE4MR_M:

https://www.google.cz/search?q=gustav+hus%C3%A1k&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjug_Cgzb7gAhVCaFAKHR7gBEgQ_AUIDigB&cshid=1550263575407579&biw=1440&bih=740#imgrc=OGrXI-5V8cPxaM:

Vzpomínkový rozhovor s novinářem Antonínem Pelíškem

Jak se komunistický režim projevoval v práci?

Celá společnost byla mazeně zorganizovaná. Po roce 68 byly takzvané prověrky, lidi museli se vším souhlasit. Ti, kteří nesouhlasili například se vstupem sovětských vojsk, tak je vyhodili. Já jsem pracoval ve Škodovce, kde hodně těchto lidí skončilo. Učitelky, které vyhodily ze školství, jezdily na jeřábu, dělníky dělali bývalí ředitelé a náměstci. Já jsem pracoval s profesorem, který učil na gymnáziu a teď musel pracovat v montérkách. Ale mezi těmito lidmi tam byli třeba i trestanci, které nechtěli nikde jinde vzít. Vedení na to šlo po vzoru komunistů. Z těchto grázlů si udělali tzv. "partáky". Každý parták měl na starosti skupinu dělníků a dělal jim šéfa. Tím dostali pod kontrolu i ty lidi, kteří by jinak dělali problémy, protože měli nějakou funkci.

Jak se udržovala kázeň a pořádek ?

Kdo držel hubu a kok, dostával za odměnu různé výhody. I když to byly drobnosti, tak to stačilo. Dávali se například lepší rekreace, nebo odznáčky nejlepším pracovníkům. Proto to celé klapalo a nikdo se moc nevzpouzel. A ti, kteří byli na vyšších postech, se báli, aby o něj nepřišli ,a proto také nic neříkali.

Vzpomínám si, že když umřel Brežněv, tak se muselo chodit na ředitelství, kde byla jeho fotka a svíčky. Všichni jsme se mu museli poklonit a něco podepsat. A takovéhle šaškárny jsme museli dělat.

Husák když nastoupil po Dubčekovi, tak do něj ze začátku všichni vkládali naděje, protože byl taky ve vězení jako politický vězeň. Doufalo se, že kvůli tomu nebude tolik prosovětskej. Ale asi ho v Kremlu zmáklí a on se potom úplně změnil. Byl docela radikální a oproti ostatním byl i velká autorita.

Samostatná kapitola potom byla STB. To byla samostatná složka ještě nad KSČ. Ti věděli vždycky všechno, a proto se jich někdy báli i komunisti. U Vědecké knihovny v Českých Budějovicích asi v roce 86 vybuchla nějaká bomba. Nikoho to nezranilo, ale hrozně se vyšetřovalo, že to byli nějakí teroristi a útočili proti KSČ. Ale říkalo se, že to udělala sama STB, aby měla záminku k prohledávání a vyslýchání. K nám do Škodovky přišla parta údajných brigádníků, ale všichni věděli, že jsou to lidi od STB. Asi měsíc tam všechno prověřovali a okukovali lidi. Takovéhle až humorné situace byly úplně všude.

